

צידה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

י"ל חידי שבוע עם תכנים מגוונים!

צידה לדרך - פרשת פינחס

עלון מס' 56 | שנה 2

בְּדֶרֶךְ הַפְּרָשָׁה

עלון זה מוקדש לע"נ הרה"ג ר' חיים שאול בן הרה"ג ר' מאיר קרליץ זצוק"ל ת.נ.צ.ב.ה.

רבים מתפתים אחרי ההבטחות החמריות שמבטיחים מוסדות אלו.

פעילי 'קרן ההסעות' רואים את הנולד. יודעים הם כי הלומדים במוסדות 'פושרים' עלולים לרדת עוד ועוד, ולהתנתק חלילה ממורשת אבותם. ויקם מתוך העדה! הפעילים קמים ועושים מעשה! מתדפקים על דלתות הבתים, מארגנים ערבי הסברה, מטלפנים שוב ושוב - בנעם שיתו, חדורי מוטיבציה להציל עוד ועוד נפשות בישראל, כדי להגביר את הרשום למוסדות 'למהדרין'. שומרי משמרת הקדש הללו זוכים לברכה מיחדת מאת ה' "הנני נתן לו את בריתי שלום". קמים הם מתוך העדה, ללא מורא וללא חת, ופועלים מול הזרם, לשכנע ולהשפיע, ובכך להשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם.

אליהו הנביא הוא גם 'מלאך הברית' המופיע בכל ברית מילה. ברית מילה מסמלת אף היא מסירות נפש לארץ כל הדורות. "ואראך מתבוססת בדמיה - ואמר לה בדמיה חיי ואמר לה בדמיה חיי".

לפניכם, קוראים יקרים, ספור מופת על רבן של ישראל רבנו ה'חתם סופר' ומסירות נפש לברית מילה, עם הפתעה מדהימה בסופו.

באחת העירות שמש כרב, אהד מתלמידי ה'חתם סופר'. גוי מבגר פנה אליו בחשאי וספר שלארץ השנים גמלה החלטה בלבו לקבל על עצמו את תורת ישראל ולהכנס תחת כנפי השכינה. כפי שההלכה מורה, הרב נסה בתחלה להניאו, הסביר לו על הקשיים, ואמר לו כי די בקיום שבע מצוות בני נח. פאשר הרב הרגיש שאכן האיש איתן בדעתו ויצוק בהחלטותו, התחיל ללמדו

פינחס בן אלעזר בן אהרן הפהו הנו דמות של מסירות נפש. פאשר בני ישראל נכשלו בחטא, ראשי הסנהדרין נתקפו בחלשה ולא ידעו איה להגיב לעוון החמור. פינחס קם מתוך העדה, קרא 'קריאת שמע', קבל עליו על מלכות שמים, ובגבורת הנפש, פעז ואמץ, פגע בעוכרי העברה. בכך השיב את חמתו של הקב"ה. בני ישראל לעגו לו: "הרי אתה נכדו של יתרו! גם זקנה פטים עגלים לעבודה זרה". אף פינחס לא שת לבו לדבריהם.

פינחס זכה ונהיה 'אליהו הנביא' שבשנות חיי מסר נפשו מול המלך אחאב הרשע, מול איזבל המלכה הנכרה, עמד בהר הכרמל בתעצומות נפש מול נביאי הבעל ונביאי האשרה, ללא חת וללא מורא. לארץ כל הדורות זוכים יהודים 'מקדשי שם שמים' לעזרתו והגנתו של אליהו הנביא. פאשר אחרים מרפינים ראש - זוקף אליהו הנביא את ראשו ופועל לכבוד שמים.

הנביא מלאכי הנביא החותם את ספרי הנביאים, מוסר את דברי נבואתו בשם הקב"ה: "הנה אנכי שלח לך את אליה הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא - והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם". גם השבת לב אבות ובנים לאבינו שבשמים דורשת עז רוח ומסירות נפש.

בימים אלה מסמים רבני ופעילי 'קרן ההסעות' את פעילות הרשום לתלמודי תורה, בתי ספר 'בית יעקב', ולישיבות הקדושות. נדרשים מהם שאר-רוח ואמונה בצדקת הדרך. הורים רבים מעדיפים 'חיים קלים', ורוצים לרשם את ילדיהם למוסד באזור מגוריהם, מבלי לחשב מספיק על הרמה התורנית והרוחנית. ילדים

הלכות לקראת הלידה הגיור. לאחר תקופה נפגשו בחשאי, והרב, שגם היה מוהל, הכניסו לביתו של אברהם אבינו.

במילות מבגרים פרוכות סכנות. ולרע מזלם – אכן האיש חלה בזהום חריף. יום ועוד יום עברו, ולמרות התפללות שנשא, מצבו החמיר. בלית ברירה הוא הבהל לבית החולים, ושם גלו הרופאים את סבת החלי – ברית מילה! גיור היה אסור בתכלית בימים ההם – בפקודת המלכות שכתפה היתה לכמרים הנוצרים שונאי ישראל. מושל העיר הזמין את הרב לחקירה, והבהיר באזניו כי אם חלילה ימות גר-הצדק מחמת המילה, יפסק לרב המוהל גזר דין מות, ולא רק עליו לבדו, אלא על כל יהודי העיר!

בצר לו מהר הרב לנסע לרבו, רבנו החתם סופר, שפקח פרב העיר פרשבורג (פרימינו פרטיסקבה בירת סלובקיה). נכנס הרב וספר לרבנו את כל אשר נעשה, על חיי גר-הצדק התלויים על בלימה, ועל ספנת הנפשות המרחפת על ראשו וראשי יהודי הכפר, אם חלילה ימות הנמול.

הפתע הרב לראות את רבו החתם סופר מרצין ופניו מתכסות בעננה של כעס וחרון אף! הרי הכיר הוא את רבו הרחום, אוהב ישראל שכל דבורו בנחת, אה הפעם שנה החתם סופר את ממנהגו. הרב הרפין ראשו בתחושת אשמה, ופרץ בככי, בעוד החתם סופר מתהלה לארה חדרו בפנים רציניות, תוך שהוא ממלמל "אבוי! איזו צרה! אוי לי שתלמידי

הכניס עצמו לסכנה שכזו..."

לאחר דקות ממשכות פנה החתם סופר לתלמידו – הרב, ואמר: "שמע נא את אשר אמר לך! הסכנה על כל יהודי המקום באה בעטטה, ותהיה חייב לשאת באחריות!" התלמיד שומע ועונה בקול חלוש: "כל אשר תאמר אלי – אעשה!"

"קח את גר-הצדק החולה מהמרפאה המקומית, ואמר לרופאים כי הנה נושא באחריות, ולקח אותו לעיר הבירה וינה – לבקור אצל רופא בעל שם עולמי, שאולי יצליח למצא מזור ומרפא לאיש. והיה אם יבריא – תסור מעליכם הגזרה. ואם חלילה לא ישרד, וימות בגלל ברית המילה – מוכנים אתם לשאת בתוצאות ולסבל את הענשים שנקבעו עליכם." התלמיד האזין והנהן בהסכמה.

המשיך החתם סופר בדבורו הרציני באזני תלמידו הרב: "וכאן שאלתי הגורלית: האם אתה מוכן לכפר על מעשיך על ידי מיתה לכבוד שמו? תברך? האם מוכן אתה להיות מזבח כפרה עבור יהודי העיר כלה? האם ברור לך כי רק דרך אחת מועילה פרוסה לפניה?" התלמיד כסה את פניו הדומעות בכפות ידיו, ובעודו מתניפח, השיב לרבו: "מוכן אני לקבל עלי כל מה שיאמר רבנו! טעיתי בזה שפעלתי על דעת עצמי ומלתי את הגזון ולא שאלתי את פי הרב כיצד לנהוג!"

"קח את החולה במרפכה, צאו לדרך 'כאלו' לנסיעה לוינה לדרש ברופא הגדול. בצאתכם את העיר תמשיכו בדרך עד שתגיעו לנהר הגדול, אשר בעונה

שְׁמִיתָתֶם 'בְּתֵאוֹנָה' תִּרְגִּיעַ אֶת הַמוֹשֵׁל וּבְכֶה יִצִּילוּ אֶת כָּל הַיְהוּדִים.

"וְאִם הֵגְזֵן יָשׁוּב הַבֵּיתָה בְּרִיא וְאִיתֵן", מִתְעַנֵּן הָרוּכֵל, "מָה יִקְרָה אֲזֵי?" הָרֵב מִסְבִּיר כִּי זֶה לֹא אֶפְשָׁרִי כָּלֵל וְכָלֵל, כִּי מִצְבּוֹ שֶׁל הֵגְזֵן אֲנוּשׁ. "וּבְכָל זֹאת, מָה יִקְרָה אִם הֵגְזֵן יִבְרִיא?" הָרֵב מְשִׁיב כִּי אֲכֵן חַיִּי הַיְהוּדִים כָּלֵם יִנְצְלוּ, וְהַמוֹשֵׁל יִסְתַּפֵּק בְּהַחְרַמַת רְכוּשׁוֹ שֶׁל הֵגְזֵן 'בְּעוֹזֵן' גִּיּוֹר.

"הִנֵּה בְּאִמְתַּחַתִּי תְרוּפָה, נִנְסָה לְהַשְׁקוֹת אֶת הֵגְזֵן," אֹמֵר הָרוּכֵל בְּעוֹדוֹ מוֹצִיא בְּקִבּוּקוֹן מֵאֶחָד מִכִּסְיֵוֹ. "מָהִי תְרוּפָה זוֹ?" שָׁאֵל הָרֵב. "תְרוּפָה שְׂרָכְשֵׁתִי פַעַם, וְרִאִיתִי שְׁמוֹעִילָה". בּוֹהֲרוֹת מְטַפְטְפִים כְּמָה טְפוֹת לְתוֹךְ פִּיּוֹ שֶׁל הֵגְזֵן הַמְתַּיֶסֶר. וְהִנֵּה, אַחֲרֵי רְגָעִים סְפוּרִים נִכְרָים עָלָיו סִימְנֵי הַתַּחֲזָקוֹת! הוּא מְטַפְטֵף לְפִיו שֶׁל הַחוֹלָה עוֹד כְּמָה טְפוֹת. "אֲמַשִּׁיךְ בְּדַרְכֵּי, וְהִ' יִהְיֶה בְּעוֹרְתְכֶם!" אֹמֵר, בְּעוֹדוֹ מִמְשִׁיךְ בְּהַלִּיכְתּוֹ וְנִעְלָם כִּלְעֻמַת שְׂבָא...

הַתְּאוּשׁוֹת הֵגְזֵן הֵיטָה מְהִירָה וּמְדַהִימָה. וְלִמּוֹל עֵינָיו הַנִּדְהָמוֹת שֶׁל הָרֵב, נִצַּב הַחוֹלָה תוֹךְ שְׁעָה עַל רַגְלָיו, בְּרִיא וְשָׁלֵם!

הֵם הִבִּינּוּ כִּי לֹא יִכּוֹלִים לְשׁוּב מִיַּד לְעִירָה, שֶׁהָרֵי יִצְאוּ לְכוּוֹן וַיִּנְהוּ... מִמְתַּיִנִּים הֵם בְּאֶחָד הַכְּפָרִים לְמִשְׁהָ כְּמָה יָמִים, וְחוֹזְרִים לְעִירָה. כְּפִי שְׁסַפֵּר, הַמוֹשֵׁל רָאָה שֶׁהַ'גוֹי' לֹא מַת בְּגִלְלֵי הָרֵב, וְהוֹרִיד אֶת אִיּוֹם הַהוֹצָאָה לְמִנּוֹת, וְרַק הַחֲרָרִים אֶת רְכוּשׁוֹ שֶׁל הֵגְזֵן, כְּחֹק הַכְּנָסִיָּה לְמַתְגַּרְרִים.

הָרֵב מֵהָר לְנִסְעַ לְרִבּוֹ הַחֲתָם סוֹפֵר, לְבִשָׁר לוֹ אֶת הַבְּשׂוּרָה טוֹבָה כִּי ב"ה חַיִּים כָּלֵם הַיּוֹם. נִכְנַס הוּא לְפָנָיו רְבוּ, וְהַחֲתָם סוֹפֵר מְקַבְּלוֹ בְּמֵאוֹר פְּנִים וְנִהְרַת שְׂמִחָה נְסוּכָה עַל פְּנֵי הַטְּהוֹרוֹת. רְבִנּוּ שׁוֹמְעֵ אֶת כָּל הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הַעֲנִינִים. הוּא שׁוֹמְעֵ אֶת נְכוֹנוֹתָם שֶׁל תְּלִמִּידוֹ וְגַר-הַצֶּדֶק לְמִסַּר נַפְשׁ בְּעַד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שׁוֹמְעֵ גַם עַל הַפְּלַת הָעֲגֻלָּה לְנִהָר וְשִׁחְרוּר הַסּוּס לְנַפְשׁוֹ, וְעַל פְּסָגַת הַנֶּסֶס - הָרוּכֵל שְׂבִדְיוֹק עוֹבֵר שָׁם וּבְחִיקוֹ סֵם מְרַפֵּא.

הַחֲתָם סוֹפֵר מְאֻזֵּן, וְאֵז פּוֹתַח וְאֹמֵר: "וְכִי חוֹשֵׁב אַתָּה, תְּלִמִּידֵי הַיִּקְרָה, שֶׁהִיָּה זֶה כָּל כֶּה פְּשׁוּט לְהַבִּיא אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם? מִן הַשְּׂמִים הַמְתַּיֶנּוּ לְרִאוֹת אֶת הַנְּכוֹנוֹת, אֶת מִסִּירוֹת הַנְּפֶשׁ שֶׁל שְׂנֵיכֶם.

זוֹ מִימְיוֹ גְבוּהִים וְשׁוֹצְפִים. בְּבוֹאֲכֶם לְשָׁם, הַפִּילוֹ אֶת עֲצָמְכֶם לְתוֹךְ הַנְּהָר, וְכֶה יִרְאֶה כְּאִלוֹ הַחֲלָקֶתֶם בְּטַעוֹת אֶל הַמַּיִם, אִךְ אַתֶּם תַּעֲשׂוּ זֹאת בְּכּוֹנָה, וְתִהְיֶה מִיתַתְכֶם לְכַפְרָה! כֶּה יִשׁוּף כַּעַס מוֹשֵׁל הָעִירָה, וּבְכֶה תִצִּילוּ מֵאוֹת נַפְשׁוֹת תְּמִימוֹת".

חֹזֵר הָרֵב לְעִירָה, וְהַסְבִּיר לְמוֹשֵׁל כִּי הוּא פּוֹנֵה לְיוֹנָה בְּנִסְיוֹן לְרַפָּא אֶת גַּר הַצֶּדֶק. "הִזְהָרוּ לְכֶם!" הַתְּרָה הַמוֹשֵׁל שׁוֹנֵא הַיְהוּדִים, "אִם לֹא תִרְפְּאוּ אוֹתוֹ - רַע וְמֵר יִהְיֶה גּוֹרְלְכֶם, עִם יִתֵּר אַחֲיֵכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַגָּרִים בְּעִירָה!".

לְקַח הָרֵב עֲגֻלָּה עִם סוּס, וְהִשְׁכִּיב בָּהּ אֶת הֵגְזֵן הַחוֹלָה הָאֲנוּשׁ. הֵם יִצְאוּ מִן הָעִיר, וְלֵאחֲרַי נְסִיעָה קְצָרָה הִגִּיעוּ לְגִישָׁר הַמְתוּחַ מְעַל הַנְּהָר הַסּוֹעֵר. שִׁחְרַר הָרֵב אֶת הַסּוּס וְנָתַן לוֹ לְבִרְחָה, אֶת הָעֲגֻלָּה דְרָדֵר לְתוֹךְ הַמַּיִם, וּבְכִי עֲצוּר, בְּשִׁפְתָיִם רוֹחֲשׁוֹת תְּפִלָּה וּבְלֵב רוֹגֵשׁ, הָרִים אֶת הֵגְזֵן וְעִמְדוֹ שְׁנִיָּהֵם לְקַפֵּץ יַחַד אֶל מוֹתָם - מוֹת קְדוּשִׁים, כְּדִרְשַׁת חַז"ל עַל הַפְּסוּק 'כִּי עָלֶיךָ הִרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם' - זוֹ מִצְוֹת מִלָּה.

הֵגְזֵן הִיָּה כְּבֵד וְהָרֵב הַתְּקַשָּׁה לְהַרְיִמוֹ. קָרְאוּ הֵם יַחַד 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל' וְאָמְרוּ פְּסוּקֵי וְדוּי. בְּעוֹדֵם עוֹמְדִים לְיַד קִצְהַ הַגֶּדֶר וּמוֹכְנִים לְקַפֵּץ, עוֹבֵר לְיַד הַגִּישָׁר רוּכֵל יְהוּדִי, אֲשֶׁר הִיָּה בְּמַסְעוֹ מְכַפֵּר לְכַפֵּר. הוּא מְבִיט בָּהֶם, לֹא מְבִינֵן מָה פִּתְאֵם עוֹמְדִים הֵם לְיַד הַגֶּדֶר, וְנִרְאֶה שְׁעוֹמְדִים לְהַפִּיל עֲצָמָם פְּנִימָה? הוּא שׁוֹאֵל בְּתַמְיָהָה: "מָה אַתֶּם עוֹשִׂים?" הָרֵב מְבִינֵן שֶׁהוּא לֹא יִכּוֹל לְהַתְּחַמֵּק, וּמְשִׁיב: "קִשָּׁה לִי לְהַסְבִּיר, זֶה סְפוּר אַרְבֵּי וּמְרַכְבֵּב. אִךְ עֲשֵׂה לִי שְׂמִי טוֹבוֹת! אַחַת - עֲזֹר נָא לִי לְהָרִים אֶת הֵגְזֵן וְלְהַפִּילוֹ לְמַיִם, אַחֲרָיו אֶקַּפֵּץ גַּם אֲנִי אֶל מוֹתִי. שְׂתִים - הִנֵּה בְּדַרְךְ לְפָרְשׁוֹרְג, הוּאֵל בְּטוֹבָה לְהַכְּנִס לְרַבְּנוּ הַחֲתָם סוֹפֵר וְסַפֵּר לוֹ אֶת שְׂרָאוֹ עֵינֶיךָ..."

"הִיָּה לֹא תַהֲיֶה!" אֹמֵר הָרוּכֵל. "לֹא אֶפְגַּע בִּיהוּדִי מְבִלִי שֶׁתְּסַבִּיר לִי אֶת הַעֲנִינֵן. מַחֲבֹתִי לְהַצִּיל אֶת שְׂנֵיכֶם, עַל פִּי חַיִּיב תוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה: "לֹא תַעֲמַד עַל דַּם רַעֲךָ".

הַתִּישָׁב הָרֵב וְגוֹלֵל אֶת הַסְּפוּר מְרִאֲשִׁיתוֹ. הוּא מְסַפֵּר עַל הַאִיּוֹם שֶׁל מוֹשֵׁל הָעִירָה כִּי עָלָיו לְרַפָּא אֶת הֵגְזֵן, וְעַל גְּזֵר דִּין מוֹת הַמְּרַחֵף עַל כָּל יְהוּדֵי הָעִירָה. הוּא מְסַפֵּר גַּם עַל עֲצָתוֹ שֶׁל הַחֲתָם סוֹפֵר,

יכולה להביא את הישועה במקרה כזה!"
"אלהו הנביא, מלאך הברית, הוא פינחס בן
אלעזר הכהן, אות וסמל של מסירות נפש. בכל
דור ודור מסייע אלהו הנביא ליהודים מוסרי-
נפש בעת צרתם. זכיתם גם אתם, אתה וגר-הצדק
שהכנסת תחת כנפי השכינה - לגלוי אלהו,
ולעזרתו בסיעתא דשמיא!"
**הנה אנכי שלח לכם את אלהי הנביא... והשיב
לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם!...**

רק כשראו פי מוכנים אתם ומזמנים למסר נפשכם
ולמות למען שמו יתברך - הצלחתי להביא אליה
את אלהו מלאך הברית! הוא היה זה שהגיע
בדמות הרוכל שנתן את התרופה!"
הרב שומע ומחשבתו מבלבלת. רבו ממשיה: "וכי
לא התפלאת על חמרתי ועל סבר פני האעפות
בפעם הקודמת? ידעתי שעלי להכניס אותך למצב
של רצינות ופחד, כדי שלא תסמך על נסים ולא
תחשב על פתרונות גשמיים. כי רק מסירות נפש

בדרך הזמן

חרבן בית המקדש וירושלים. "מתי? מי? שרי
ויועצי לא דווחו לי מאומה על מארע שכזה!"
הסבירו לו שחרבן הבית קרה לפני אלפי שנים!
הפטיר ואמר: "לעם שבוכה על העבר גם אחרי
שנים פה רבות, מבטח לו עתיד!"
בהיותו שוחר דעת, התחיל לעיין ולתור בספרות
העתיקה ובמקורות שעמדו לרשותו, והתרשם
במיוחד מדמותו של ירמיהו הנביא, אשר בעז
רוח השמיע את דבר ה', למרות שסבל רדיפות
והצקות, השלך לבור טיט ונגרם באבנים. הקיסר

נמצאים אנו בימי 'בין המצרים', בהם מתאבלים
על חרבן ציון וירושלים. הצפיה לבנין בית
המקדש מחייבת אותנו 'לשמר אמונים'
למורשתנו, מבלי להתנתק חלילה מקדשת
בית המקדש.
מספר על הקיסר נפוליאון שיצא פעם לטיל לעת
ערב, וראה אור קלוש מבליח מבית הכנסת.
הסתקרו ונכנס, וראה יהודים יושבים על
הקרקע, וקוראים לאור גרות בקול נהי. התענגו,
ולשאלתו השיבו לו היהודים שמתאבלים על

השיבו נפוליאון, "קיסר צרפת אנכי". רשם לו פתק, ונעלם.

בהתרגשות גדולה מהר הקבצן לביתו, בדמינו רואה זהובים נוצצים. ברור לו כי אין לבוא בשער המלך בלבוש שק! הוא מתרחץ ומסתפר. מסתרק ומתקן זקנו. לובש בגדיו היפים ביותר, וכה, נקי ובוהק מתיצב בשעה שנועדה. השומר רואה 'אשור כניסה' בכתב יד המלך, ומלווהו אחר כבוד ללשכת המלך האישית.

בכניסתו קוד למלך, שמביט בו בתמהון "מי פבדו? איך נכנסת?" והיהודי בנימוס: "הלא אתה, אדוני המלך, שכרת אותי שיצירו את דמותי". התבונן בו הקיסר בתמהון, ולאחר רגע קרא לעברו: "אני רציתי דמות של יהודי אותנטי, מזקן ולמוד סבל! דמותה 'החדשה' - מגלח ודהור - כאלה יש לי אלפים! לא צריה אותה!" עלינו לשמר על סממני יהדותנו, לא ללכת לאבוד בגלות. אמנם, בקרוב בימינו פאשר ישיב ה' את שבות עמנו יקבץ הוא כל יהודי ויהודי באשר הוא, אה בודאי שכדאי להיות מה'מכבדים', שחוזרים הביתה ומרגישים בבית...

החליט לקבוע בחדר מלכותו פורטרט, ציור ענק עם דיוקנו של הנביא. נפוליאון דמין בעיני רוחו את המראה: שוק הומה אדם, ברקע - חומות עיר, ובקדמת הציור - ירמיהו עומד וקול קורא מתחנן כי העוברים ושבים ישובו אל ה'.

לכש נפוליאון בגדי ארוח ויצא לשכונת היהודים בפרו הבירה, מחפש דמות שתשמש דמות-דגמא לציור המלכותי. סבב ברחובות עד שעניו נפלו על יהודי קבצן יושב בקרן זווית, מכריו ומבקש נדבות. זקנו מגדל ופרוע, מצחו גבוה חרוש קמטים, בגדיו קרועים, גופו צנום, אה עניו רושפות. נפש סוערת נכרת דרכו.

פנה המלך על האיש: "אדוני! עסקה טובה לי עבורה! סור לביתי, ושם, במשך מספר ימים, תשב מול אמן שיציר את דיוקנה על בד הקנבס". "ומה עבורי בעסקה?" שאל היהודי. "אשלם 100 זהובים ליום 'עבודה'". 100 זהובים! דמי 'קבצנות' של חצי שנה! "מה הפתכת? מתי עלי לבוא?" "תגיע מחר בחצות היום לארמון...". "ארמון?" נזעק היהודי "אתה גר בארמון?" "כן"

בדרך הגאלה

עבור החתנה שלהן, והוסיפו: "לא אכפת לנו שאבא ישאר שם, העקר שישלח לנו את הכסף". באותו רגע האבא הצטער צער עמוק, "הן לא מתגעגעות אלי, אבא שלהן, אלא רוצות רק את הכסף...".

אומר מרן החפץ חיים וצ"ל: רבים מאתנו מחכים למשיח כדי לקבל ישועות במה שאנו צריכים, פרנסה, רפואה וישועה. אה לא זוכרים לצפות לבנין בית המקדש ולא כמהים לשיבת השכינה להאיר לפנינו. אם היינו כלנו מחכים למשיח כדי שיבנה בית המקדש ונוכל להקריב קרבנות ולראות את השכינה - היינו יכולים לזכות לכה!

"ותחזינה עינינו בשובה לציון... ושם נעבדה בראה כימי עולם..."!

המשגיח הגה"צ רבי חזקיהו יוסף מישקובסקי, מראשי 'קרן ההסעות', הנושא על לבו את פעילות הקרן והדרכת רבניה ופעיליה, מספר: לפני שנים רבות היה יהודי שהיו לו כמה בנות לחתן, והיות ולא היה לו כסף הלה למרחקים, ושהה שם כמה שנים כדי להרויח כסף. לאחר מספר שנים הוא קנה פרטיס טיסה לחזר למשפחתו עם כל הכסף שהרויח במשך השנים האלו, כדי שבצעורת השם יצליח להשיא את בנותיו.

יום הטיסה הגיע, ובדרכו לשדה התעופה, פגש ידיד שגר אתו באותה שכונה. מיד התחיל להתעניין מה קורה בשכונה. אותו ידיד ספר לו שבמקרה שמע במכלת את בנותיו אומרות שאביהן נסע לחו"ל להרויח כסף

שְׁאֵלוֹת לְפָרֶשֶׁת פִּינְחָס

- עַל מִי בְּפָרֶשֶׁתֵנוּ נִדְרָשׁ 'נֹצֵר תְּאֵנָה יֹאכַל פְּרִיָּה'?
- לָמָּה הוֹסִיפוּ י' וְה' לְשֵׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (הַחֲנֹכִי, הַחֲצֹרֹנִי...)?
- עַל שֵׁם אֵיזָה פָּסוּק מְכַנֶּה הַתְּקוּפָה "בֵּין הַמְּצָרִים"?

שְׁלְחוּ לָנוּ לְמֵייל: zaida@kerenh.org.il אוּ לַפֶּקֶס 03-8004455
וְמִי שֶׁפֶתֶר אֶת הַחֵידוֹת – נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ עִם הַפְּתָרוֹן בְּעֶלּוֹן הַבָּא.

תְּשׁוּבוֹת לְגִלְיוֹן הַקּוֹדֵם

- אֵיזָה חֶסֶד עָשָׂה הַקַּב"ה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיָמִים שְׁבִלְעָם בָּא לְקַלֵּל?
- ה' לֹא זָעַם וּבִלְעָם לֹא הִצְלִיחַ לְקַלֵּל.
 - רַש"י מְבִיא שְׁיִהוּדֵי הוֹרֵג אֶלְפֵי 'מִזִּיקִים' מִדֵּי עָרַב. כִּיצַד?
 - קְרִיאַת שְׁמַע עַל הַמִּטָּה
 - בְּשִׁבְלֵי אֵיזָה פָּסוּק בְּקִשּׁוֹ לְקַבֵּעַ פֶּר' בְּלָעַם בְּקְרִיאַת שְׁמַע?
 - "פָּרַע נִשְׁכַּב כְּאֲרִי וּבָלְבִיא מִי יִקְיָמוּנוּ"

פּוֹתֵרִים: שִׁימִי ג. | שְׁלֵמָה ה. | אֲבִיגַדוֹר ה. | רוֹתִי מ. | זִיוָה ק.

מֵעוֹנֵינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֶלּוֹן הַבֹּא לְזִכּוֹת יְקִירְכֶם?
צַרוּ אִיתְנוּ קֶשֶׁר בְּמֵייל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעֶלּוֹן אֲצַלְכֶם?

שְׁלְחוּ בַקְשָׁה לְדוֹא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֲלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קוֹן הַסַּעֵה וְסִיּוּעַ לְתַלְמִידֵי הַחֵינוּךְ הַעֲצֵמָאֵי ע"ד 5-804-659-95
הַתְרוּמוֹת מוֹכְרוֹת לְצַרְכֵי מַס לְפִי סַעִיף 46 כְּמוֹ"כ וְיִתֵּן לְתִרוּם בְּקִלוֹת וּבִמְהִירוֹת בְּכָל עֲמֻדוֹת "נֹדְדִים פְּלוֹס" בְּרַחֲבֵי הָאָרֶץ